

Sygn. akt II Ka 218/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Sędziowie:	SO Mariola Krajewska - Sińczuk SO Teresa Zawiślak (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Sieczkewicz

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej - Małek

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013 r.

sprawy **J. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt II K 1046/12

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonego J. P. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 218/13

UZASADNIENIE

J. P. został oskarżony o to, że w dniu 29 lipca 2012r. w m. J. gm. M. pow. (...) woj. (...) spowodował naruszenie czynności narządów ciała u J. K. (1) w ten sposób, że uderzył go dwukrotnie pięścią w twarz, a następnie gdy upadł na ziemię kopał go po całym ciele, w wyniku czego pokrzywdzony doznał, stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania kości nosa, złamania kości jarzmowej lewej, złamania szczęki po stronie lewej oraz zadrapania ucha lewego i potłuczenia ogólnego, zwłaszcza tułowia i lewej kończyny dolnej, które to obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 157§1 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 19 marca 2013r. oskarżonego J. P. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 29 lipca 2012r. w m. J. gm. M. pow. M. woj. (...), spowodował naruszenie czynności narządów ciała u J. K. (1) w ten sposób, że uderzył go dwukrotnie pięścią w twarz, a następnie pokrzywdzony upadł

na ziemię, w wyniku czego pokrzywdzony doznał stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania kości nosa, złamania kości jarzmowej lewej, złamania szczęki po stronie lewej i potłuczenia ogólnego, zwłaszcza tułowia i lewej kończyny dolnej, które to obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, to jest czynu z art. 157§1 kk i za czyn ten skazuje go na podstawie art. 157§1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata; na podstawie art. 71§1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; na podstawie art. 72§2 kk zobowiązał J. P. do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz J. K. (1) kwoty 1.000 zł w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia; zasądził od oskarżonego kwotę 280 zł tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu w części w kwocie 130 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżając to orzeczenie w całości na swoją korzyść zarzucił temu wyrokowi rażąco obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5§2, 7, 366, 410 i 424§1 pkt 1 kpk, która miała wpływ na treść wyroku, a polegała na błędnej ocenie zabranych dowodów, w tym bezzasadne danie wiary pokrzywdzonemu i jednocześnie uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne; nie poddanie ocenie dowodów korzystnych dla oskarżonego tj. zeznań świadków: D. P. i E. T., a nadto uznanie opinii biegłego lekarza J. R. za jasną i wyczerpującą w sytuacji, gdy biegły ten nie ustosunkował się do okoliczności dotyczących pokrzywdzonego, a w szczególności nadużywaniu przez niego alkoholu, jego chorób oraz stwierdzonych przez świadków obrażeń ciała pokrzywdzonego przed przedmiotowym zdarzeniem i w konsekwencji mimo wątpliwości co do mechanizmu powstania obrażeń ciała u J. K. (1), wbrew art. 5§2 kpk spowodował uznanie winy oskarżonego, bez właściwego uzasadnienia tego stanowiska w wyroku. W konkluzji oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacji oskarżonego J. P. nie można odmówić słuszności i dlatego zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku tej sprawy, Sąd Odwoławczy stwierdził, że wydane w sprawie orzeczenie jest przedwczesne, bowiem Sąd I instancji nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności doznania przez pokrzywdzonego obrażeń ciała.

Zgodzić się należy z zarzutem oskarżonego, iż Sąd I instancji wydał orzeczenie z obrazą art. 4 i 410 kpk nie uwzględniając przy ferowaniu wyroku wszystkich okoliczności sprawy, ujawnionych na rozprawie głównej. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd w ogóle nie rozważał i nie oceniał zeznań przesłuchanych w sprawie świadków D. P. i E. T.. Świadkowie ci, jakkolwiek nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, to opisywali wygląd pokrzywdzonego przed spotkaniem pokrzywdzonego z oskarżonym w remizie strażackiej, a także odnosili się do czasu zdarzenia i czasu przebywania oskarżonego w remizie strażackiej oraz informacji przekazywanych przez oskarżonego po wyjściu z tej remizy. Przepis art. 410 kpk stanowi, iż podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Z doktryny i orzecznictwa sądów w zakresie tego przepisu bezspornie wynika, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, musi on być wynikiem analizy wszystkich ujawnionych okoliczności, a więc zarówno tych, które tezę oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają. Pominięcie części dowodów przez Sąd może świadczyć o obrazie art. 4 kpk. Sformułowana w tym artykule zasada obiektywizmu wymaga, aby organy procesowe badały i uwzględniały okoliczności bezkierunkowego nastawienia do sprawy, zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a jest to osiągalne tylko wówczas, gdy przedmiotem zainteresowania, a następnie rozważań organu procesowego jest **cały** zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części. W świetle powyższego chociażby z tej przyczyny Sąd odwoławczy zobligowany był zaskarżony wyrok uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od powyższego zgodzić się należy z twierdzeniem apelującego, że Sąd I instancji nie dołożył wszelkiej staranności celem wszechstronnego wyjaśnienia przyczyn powstania u pokrzywdzonego obrażeń ciała. Jak wynika z

akt sprawy, pokrzywdzony J. K. (1) niewątpliwie w dniu 29 lipca 2012r. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania kości nosa, złamania kości jarzmowej lewej, złamania szczęki po stronie lewej i innych wskazanych w akcie oskarżenia. Z zeznań świadka P. M. (k. 95) wynika, że kilka dni przed tym zdarzeniem widział u pokrzywdzonego krew na rękach i na twarzy (sączącą się) i widział, że w dniu zdarzenia pokrzywdzony był w stanie nietrzeźwym. Na temat obrażeń ciała u pokrzywdzonego przed zdarzeniem zeznawali także D. P., E. T., a nawet żona pokrzywdzonego - Z. K.. Z dowodów zebranych w tej sprawie niewątpliwie wynika również, że pokrzywdzony ma problem z nadużywaniem alkoholu. Biegły lekarz J. R. w swojej pisemnej opinii stwierdził, że opisane wyżej obrażenia ciała **mogły** powstać jako skutek pobicia w mechanizmie opisanym przez poszkodowanego zaś mnogość i rozległość wylewów krwawych wynika przede wszystkim z faktu przyjmowania przez pokrzywdzonego przewlekle leku przeciwzakrzepowego – W.. Składając uzupełniającą opinię przed Sądem stwierdził natomiast, że złamania w obrębie twarzoczaszki „to najbardziej pasuje do bezpośredniego uderzenia pięścią w twarzoczaszkę” natomiast wstrząśnienie mózgu mogło powstać zarówno w mechanizmie czynnym jak i w mechanizmie biernym. Pozostałe udokumentowane i sfotografowane uszkodzenia ciała nie dowodzą agresji wobec pokrzywdzonego, ale są następstwem przewlekłego brania leku przeciwzakrzepowego. Wydając opinię uzupełniającą biegły ten jednocześnie podał, iż nie zna zapisów historii choroby pokrzywdzonego, a zatem trudno uznać tę opinię za jasną i pełną. Ponadto, zważywszy na fakt, że J. K. (2) kategorycznie zaprzeczał, by przed tym zdarzeniem przyjmował lek przeciwzakrzepowy W. lub inne tego typu medykamenty, a także ze względu na stwierdzoną u niego po tym zdarzeniu cukrzycę i inne schorzenia, obowiązkiem Sądu było ustalenie, czy w sytuacji, gdy pokrzywdzony cierpiał na takie choroby, a jednocześnie nie brał wcześniej leków przeciwzakrzepowych, stwierdzone u niego obrażenia ciała mogły powstać w innych okolicznościach niż opisywał w zawiadomieniu o przestępstwie.

W tej sytuacji, dla bezspornego wyjaśnienia tych okoliczności konieczne jest ponowne rozpoznanie tej sprawy, w toku której Sąd I instancji przeprowadzi przewód sądowy od początku, w wyniku którego wyjaśni wszystkie okoliczności sprawy poprzez szczegółowe przesłuchanie oskarżonego, pokrzywdzonego oraz pozostałych świadków, a także powoła innego biegłego lekarza, który po zapoznaniu się ze wszystkimi dowodami w tej sprawie, w tym z historią choroby oskarżonego wypowie się co do mechanizmu powstania obrażeń ciała u J. K. (1), w tym, czy obrażenia te mogły powstać w terminie wcześniejszym, tj. co najmniej w godzinach rannych dnia 29 lipca 2012r., czy wskazywane przez świadków: D. P., Z. K., E. T. oraz P. M. obrażenia ciała u pokrzywdzonego przed tym zajściem mogły mieć związek z później stwierdzonymi obrażeniami ciała, a nadto, czy stwierdzone u pokrzywdzonego choroby mogły mieć wpływ na te obrażenia.

Dopiero po wyjaśnieniu tych wszystkich okoliczności, Sąd I instancji rozważy i oceni **wszystkie** ujawnione na rozprawie dowody i na ich podstawie ustali stan faktyczny przedmiotowego zdarzenia, a w konsekwencji wyjaśni, czy oskarżony J. P. ponosi winę za ten czyn.

W przypadku takiej konieczności, Sąd sporządzi uzasadnienie zgodnie z wymogami art. 424 kpk.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 437§1 i 2 kpk Sąd Odwoławczy orzekł, jak w wyroku.